

Να μένει το βύσσινο

Η λαϊκή αυτή έκφραση που γεννήθηκε κάπου μεταξύ 1900 και 1905 και σήμερα δηλώνει άρνηση (εναλλακτικά «να (μού) λείπει το βύσσινο» ή «να μου λείπει»), προέρχεται από ένα περιστατικό που συνέβη σ' ένα καφενείο μεταξύ ενός βουλευτή κι ενός ψηφοφόρου

του.

Ο ψηφοφόρος παρήγγειλε στον σερβιτόρο του καφενείου που συναντήθηκαν ένα γλυκό βύσσινο, για να κεράσει τον βουλευτή κι έτσι να πετύχει το -τί άλλο;- το ρουσφετάκι του. Ο βουλευτής, όμως, σκληρό καρύδι, δε φαινότανε διατεθειμένος να τον βοηθήσει. Αγανακτισμένος τότε ο ψηφοφόρος, που έβλεπε πως δε θα γινότανε τίποτα, φώναξε δυνατά στον σερβιτόρο: «*Να μένει το βύσσινο!*».